

מנהיגי חינוך יקרים!

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, והקרבתם מנחה חדשה לה".

"ספר החינוך" (מצוה ש"ו) מביא טעם למצווה זו:

לפי שכל עיקרם של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ, וכמו שכתוב: "אם לא ברית יומן ולילה- חוקת שמים וארץ לא שמת" (ירמיה ל"ג, כ"ה). והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים, כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימהו... " נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הגדול, הנכבד, הנכסף לליבנו. כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצר לחרות."

"ספירת העומר" מביעה את געגוענו וכיסופינו למתן תורה, אנו סופרים את הימים מתוך צפיה דרוכה לאותו יום גדול ונכבד המבטא את תכלית חיינו- יום נתינת התורה, חג השבועות.

תהליך ספירת העומר "לפנים" ולא "לאחור" (כמה ימים עוד נותרו) נועד להדגיש את הערך של כל יום וכל שבוע, ולקבוע בלבנו את ההכרה כי אסור לעמוד במקום אחד, ויש צורך להתקדם בקצב הנכון עד אשר נזכה לעלות ולראות פני ה'.

חכמי הסוד קבעו לכל יום מימי ספירת העומר את "הספירה" המיוחדת לו ואת המדרגה שיש לבנות בנפש האדם בדרך לקבלת התורה ולגילוי השכינה.

ללמדנו על ערך התהליך הנדרש לסלילת מסילת ישרים ההולכת ועולה צעד אחר צעד עד להגעה ליעד.

ובתוך ימי ספירת העומר אנו מציינים בל"ג בעומר את יום ההילולא לתנא הקדוש, רבי שמעון בר-יוחאי.

הגמרא במסכת שבת מספרת את הסיפור המופלא על רבי שמעון בר-יוחאי, הגמרא מספרת ששלושת התנאים: רבי יהודה בר אלעאי, רבי יוסי ורבי שמעון בר יוחאי ישבו יחד ויהודה בן גרים ישב איתם כצופה מן הצד.

בתקופה זו שלטה מלכות רומי על העולם כולו ובא", זו היתה תקופה שלאחר החורבן, בה התפתח יישוב יהודי בגליל, שהתגוררו בו תנאים רבים, רבי יהודה בר עילאי שיבח את הרומאים על התשתיות שבנו כאן בארץ, רבי יוסי שתק השתיקה אף היא אמירה

בשתיקתו הביע רבי יוסי את דעתו, שיש להוריד את הנושא מסדר היום. רבי שמעון בר יוחאי היה מעדיף שהנושא הזה לא היה עולה כלל לדיון, אך מכיוון שכבר עלה אין הוא יכול לשתוק. רבי שמעון בר יוחאי קבע שכל מה שעשו הרומאים- עשו לטובתם.

המחלוקת העקרונית בין רבי יהודה לרבי שמעון היא מחלוקת חינוכית גדולה: רבי יהודה סבר שאנו יכולים להשתמש בתשתיות של הרומאים מבלי להיות מושפעים מהם ומתרבותם, אך רבי שמעון בר יוחאי סבר כי השימוש בתשתיות הרומאים סופם שיסחפו אל תרבותם, שכן כוונתם משפיעה עלינו באופן סמוי ובלתי נשלט.

יהודה בן גרים גרם לכך שדברים אלו הגיעו בסופו של דבר אל השלטון, הרומאים קבעו שרבי יהודה ששיבח- יעלה לגדולה, רבי יוסי ששתק- יתחייב בגלות, משום שהם הבינו שהשתיקה שלו גם היא אמירה, רבי שמעון שגינה- ייהרג.

ר' שמעון ובנו הסתתרו במערה, שם התעלו בעולם ההלכה ובתורת הנסתר, ומשנות

הלימוד הללו נכתב ספר הזוהר.

יום ל"ג בעומר הוא יום שמחה של גילוי התורה במלוא אחדותה מחדש, הנגלה והנסתר, הלימוד והמעשה בבחינת תורת ה' תמימה משיבת נפש, מטרתה של תורת הנסתר היא לחנך למבט רואה מעבר לפני השטח, להביט פנימה ולראות את העתיד הצפון בתוך המציאות העגמומית הנוכחית.

ביום ל"ג בעומר אנו מציינים גם את היום בו פסקה המגפה על מותם של תלמידיו של רבי עקיבא. על היכולת לראות עתיד אנו למדים גם מתוך הסיפור בתלמוד המספר על רבי עקיבא וחבריו שעלו לירושלים וראו שועל יוצא מבית קודשי הקודשים, התחילו הם לבכות ואילו רבי עקיבא מצחק "אמרו לו, מפני מה אתה מצחק? אמר להם, מפני מה אתם בוכים? אמרו לו, מקום שכתוב בו "והזר הקרב יומת" ועכשיו שועלים הילכו בו- ולא נבכה? אמר לה, לכך אני משחק".

רבי עקיבא הסביר שהוא רואה במראה השועל את מילוי נבואת אוריה: "ציון שדה תחרש" ולכן עכשיו הוא בטוח במילוי נבואתו של זכריה "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים", על כך אמרו לו "עקיבא ניחמתנו, עקיבא ניחמתנו", רבי עקיבא מסוגל לראות בעיני רוחו את הנחמה הכפולה הצומחת מתוך שיא החורבן דווקא, נחמה שעל ידה יימחקו כליל הכאב והצער ולא עוד אלא שהם עצמם ייהפכו למקור של שמחה וששון.

מנהיגי חינוך יקרים!

למדנו מתהליך ספירת העומר קדימה כי יש ערך לכל יום בפני עצמו ולכל שבוע, ולכן עלינו לקבוע בלבנו את ההכרה כי אסור לעמוד במקום אחד, יש צורך להתקדם בקצב הנכון עד ההגעה ליעד.

מרבי שמעון למדנו כי השימוש בתשתיות שאינם מעולם התורה והתרבות היהודית, סופם שיסחפו אותנו לתרבות זרה וישפיעו עלינו באופן סמוי ובלתי נשלט. ומרבי עקיבא למדנו את היכולת לראות בתוך המורכבות והקושיה את המקור לצמחיה ולראיית עתיד.

בתקופה זו נמשיך אף אנו בתוך עולם החינוך להתקדם בכל היעדים שהצבנו לעצמנו צעד אחר צעד ולהבטיח עמידה בהישגים וביעדים, נחתור לשמירה מפני גורמים זרים המנסים להשפיע על דרכנו ולזהות את מקורות הצמיחה במבט ובראייה לעתיד.

שנזכה להכיר בערך ההווה ולשאוף להתקדם כל העת

שושנה נגר